

Τὸ τίμιον Πρεσβυτέριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας αὐξάνεται

Ἡ Χειροτονία τοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Γιὰν ἀπὸ τὴν Τσεχία

ΤΗΝ Κυριακή, 10.12.2007 ἐκ.ἡμ., ὁ εὐλαδέστατος Διάκονος Γεώργιος Γιὰν χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στὴν Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς, ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, ὁ ὁποῖος προεξήρχε σὲ ἀρχιερατικὸ συλλειτουργο, συμμετασχόντων καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσστόμου καὶ Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννου ἐκ Σουηδίας. Ἐπίσης, ἔλαβαν μέρος Ἱερομόναχοι καὶ Ἱεροδιάκονοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καθὼς καὶ ὁ Ἱερομ. π. Σεραφεὶμ ἀπὸ τὴν Ρωσία καὶ οἱ Πρεσβύτεροι π.

Ἄνδρέας Ὁκερστρομ ἀπὸ τὴν Σουηδία καὶ π. Ἱερεμίας Τσὸβὰκ ἀπὸ τὴν Τσεχία, συμπροσευχομένοι μεγάλου πλήθους εὐλαδῶν προσκυνητῶν.

Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ὁ νέος Πρεσβύτερος εἶχε χειροτονηθῆ Διάκονος πρὸς δύο περίπου μηνῶν, τὴν Κυριακή, 15.10.2007 ἐκ.ἡμ., καὶ πάλι στὴν ἴδια Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονή, ὑπὸ τοῦ φιλοξενουμένου Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου ἀπὸ τὴν Ν. Ὁσσετία τοῦ Καυκάσου.

Ὁ νέος Πρεσβύτερος Αἰδεσιμ. π. Γεώργιος γεννήθηκε στὴν Τσεχία τὸ 1973 καὶ ἦταν Παπικός. Ἐνεγράφη στὴν προτεσταντικὴ «εὐαγγελικὴ» Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας, διότι δὲν εἶχε ἄλλη δυνατότητα θεολογικῶν σπουδῶν στὴν πατρίδα του κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Στὰ φοιτητικὰ του χρόνια, ἀπὸ πνευματικὴ

ἀναζητήσι καὶ βαθύτερο ἐνδιαφέρον, μελετοῦσε τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἀρχαιο-ἑλληνικὸ πρωτότυπο.

Τὸ ἔτος 2000 ἐπισκέφθη-κε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγνώρισε τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυ-πριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυ-

λῆς, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψε αὐτὸ ποὺ ἀναζητοῦσε, δηλαδὴ ἓναν χῶρο, στὸν ὁποῖον ἡ ἀληθινὴ Πίστις εἶναι ζῶσα ἐμπειρία. Μὲ τὴν βοήθεια καὶ καθοδήγησι τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Πατέρα, τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, δέχθηκε πρόθυμα τὸ Ὁρθόδοξο ἅγιο Βάπτισμα. Ἐν συνεχείᾳ, βαπτίσθηκε καὶ ἡ μνηστὴ του ἀπὸ τὴν Τσεχία, ἡ εὐλαβὴς Κλάρα (Φωτεινὴ), ἡ ὁποία ἀνῆκε σὲ προτεσταντικὴ Ὁμολογία, ἱερολογήθηκε ὁ Γάμος τους καὶ ἤδη ἔχουν ἀποκτήσει δύο χαριτωμένα ἄρρενα τέκνα, τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Γεώργιο.

Ἀργότερα, ὁ νεοφώτιστος ἀδελφός μας Γεώργιος πραγματοποίησε ἐπὶ ἐνάμιση χρόνο ἀκαδημαϊκὴ ἐρευνα στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπι-στημίου Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν διδακτορικὴ διατριβὴ του, τὴν ὁποίαν ἔχει ἤδη καταθέσει στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πράγας. Φέρει τὸν τίτλο: «Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Σωτηρία τοῦ Ἀνθρώπου κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰλάριο Πικταβίου (Πουατιέ)», τὸν μεγάλο αὐτὸ Ἅγιο καὶ Ἀντι-αιρετικὸ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δ' αἰ., ἀντίστοιχο τοῦ Μ. Ἀθανασίου γιὰ τὴν Δύσι.

Ὁ π. Γεώργιος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μητρικὴ του τσεχικὴ γλῶσσα καὶ τὰ ἑλληνικὰ (ἀρχαία καὶ νέα), γνωρίζει ἐπίσης λατινικά, ἀγγλικά, γαλλικὰ καὶ ρωσικά. Διακρίνεται δὲ γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ ταπεινώσι του καὶ εἶναι ἀξιαγάπητος. Πρόκειται νὰ ὑπηρετήσῃ στὶς ποιμαντικὲς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας, ἐφ' ὅσον ἔχει ἤδη ἐγκατασταθῆ μονίμως στὴν χώρα μας μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ Κύριός μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ τὸν στερεώνῃ καὶ ἐνισχύῃ στὴν διακονία τοῦ Ἀμπελῶνος Αὐτοῦ!

Χειροτονητήριος Λόγος τοῦ Αἰδεσιμ. π. Γεωργίου Γιὰν

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ Πατέρας μας,
ποὺ ὅπως πιστεύω εἶσθε ἐδῶ παρὼν νοερά:

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμιον Πρεσβύτεριον,
ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ἑπακούων στὸν χειροτονήσαντά με Θεοφιλ.
Ἐπίσκοπον Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, ἐκφωνῶ τὸν
χειροτονητήριο τοῦτον λόγο μου.

Ἐπερβαίνει πράγματι τὶς δυνάμεις μου τὸ νὰ
ὀμιλήσω γιὰ τὸ μεγάλο, θαυμαστό καὶ φοβερὸ
μυστήριο τῆς Ἁγίας Ἱερωσύνης. Αὐτὴ τὴν
στιγμὴ, περισσότερο ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο, ἓνα
αἶσθημα κυριαρχεῖ στὴν καρδιά μου, καὶ αὐτὸ
εἶναι τὸ αἶσθημα τῆς βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης.
Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ «εἶναι» μου, εὐχαριστῶ τὸν
Πανάγαθο Θεὸ γιὰ τὶς δύο γεννήσεις ποὺ μοῦ
ἐχάρισε.

Πρῶτα, ὅταν διὰ μέσου τῶν κατὰ σάρκα
γονέων μου μοῦ ἐχάρισε τὸ ἀπλῶς εἶναι. Καὶ
αὐτούς, παρ' ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ ἔλθουν σήμερα ἐδῶ, θὰ ἤθελα νὰ τοὺς
εὐχαριστήσω θερμὰ.

Ὅμως, ἀκόμη περισσότερη εὐγνωμοσύνη αἰσθάνομαι στὴν κατὰ πνεῦμα
Μητέρα μου καὶ στὸν κατὰ πνεῦμα Πατέρα μου, διὰ μέσου τῶν Ὅποιων ὁ
Φιλάνθρωπος Κύριος μοῦ ἐχάρισε καὶ τὸ εὖ εἶναι.

Μεγάλῃ εὐγνωμοσύνῃ αἰσθάνομαι στὴν Ἑπεραγία Θεοτόκο, τὴν Μητέρα
ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Αὐτὴν ἢ Ὅποια ἀνεγέννησε τοὺς
συλληφθέντας αἰσχροῦς. Ἡ Ἁγία Παρθένος, ἢ Φωτοδόχος Λαμπάδα, δὲν μὲ
ἐγκατέλειψε τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ μὲ ἐξήγαγε ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς ἁμαρτίας
καὶ ἀπὸ τὸ σκοτὸς τῆς αἰρέσεως καὶ μὲ ἔφερε στὸ ὠραιότατο καὶ λαμπρότατο
Φῶς τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας.

Ἡ καρδιά μου εἶναι ἐξ ἴσου γεμάτη ἀπὸ ἀνέκφραστη εὐγνωμοσύνη πρὸς
τὸν κατὰ πνεῦμα Πατέρα μου, τὸν πολυσέβαστο καὶ ἀγαπητὸ Μητροπολίτη
μας κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος ὅταν ἦλθα γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ μὲ δέχθηκε μὲ
ἀληθινὴ πατρικὴ ἀγάπη καὶ στοργὴ καὶ κυριολεκτικὰ μὲ ἀνεγέννησε.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι ἡ σημερινὴ χειροτονία ἀποτελεῖ ἓναν
ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καρποὺς τῆς θυσιαστικῆς καὶ ποιμαντικῆς φροντίδος τοῦ
Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας. Ἡ χειροτονία μου εἶναι ἀκόμη μία μαρτυρία
τῆς ὑποσχέσεως ποὺ αὐτὸς ἔδωσε στὸν Θεόν, ὅτι θὰ φωνάζῃ τὸ «στὸπ»
στοὺς νέους ποὺ θὰ τρέχουν στὴν ἁμαρτία...

Ναί, ἀγαπητὲ Πατέρα μου, καὶ στὴν Τσεχία ἀκούσθηκε ἡ γλυκυτάτη
εὐαγγελικὴ φωνὴ Σας, ἢ ὁποῖα ἔχει ἀναστήσει καὶ ζωοποιήσει πολλοὺς νέους!

Πολλές φορές ο Σεβασμιώτατος Πατέρας μας μᾶς εἶπε πὼς τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι μία ψυχικὴ νεκρανάστασι, τὴν ὁποῖαν ἡ Παναγία μας, διὰ μέσου αὐτοῦ, ἐχάρισε καὶ σὲ ἐμένα...

Γεννήθηκα σὲ ἓνα ἀθεϊστικὸ κράτος, στὴν Τσεχία, ὅπου οἱ περισσότεροι γονεῖς ἐφοβοῦντο νὰ ὀδηγήσουν τὰ παιδιά τους στὴν ἐκκλησία. Ὅμως, ὅταν ἐφθασα σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, ἄρχισα νὰ ἀντιλαμβάνωμαι πὼς ὑπάρχει μέσα μου κάποιον κενό, τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσε νὰ καλυφθῆ με τίποτε ἀπὸ τὸν κόσμον πὸν με περιέβαλε. Καὶ τότε, ἄρχισα μίαν ἔντονη ἀναζήτησι τῆς Ἀληθείας, ἡ ὁποία μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὠλοκληρώθηκε στὴν ἱεραποστολικὴ ἀγκάλη τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας.

Ἐντὸς τοῦ Δυτικῆς Χριστιανισμοῦ κατενόησα, πὼς ἡ ψυχὴ μου ζητοῦσε κάτι μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὸ πὸν διαθέτουν στὸν Παπισμὸ. Γιὰ νὰ τὸ βρῶ αὐτό, στράφηκα στὶς θεολογικὲς σπουδὲς καὶ ἐκεῖ ἀνακάλυψα τοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα αἰσθανόμουν ικανοποιημένος με αὐτό· ὅμως ἡ ψυχὴ μου δὲν ἤθελε νὰ παραμείνῃ μόνο στὸ γράμμα, ἀλλὰ εἶχε δίψα γιὰ τὸ Πνεῦμα. Δὲν ἤθελε μόνο νὰ διαβάξῃ γιὰ τὸν Θεό, ἤθελε νὰ Τὸν δεχθῆ μέσα της!...

Ὅπου λοιπὸν ἄκουγα ὅτι ὑπάρχει κάποιος πνευματικὸς ἄνθρωπος, πήγαινε σὲ αὐτόν. Ὅμως, πρὸς μεγάλη θλίψι μου, ὅλοι μοῦ ἔλεγαν ὅτι αὐτὸ πὸν ἀναζητοῦσα δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον αὐτό, ἀλλὰ ἀποκτᾶται μόνον στὴν μετὰ θάνατον ζωὴ, καὶ ἔτσι ἄρχισε νὰ χάνεται ἡ ἐλπίδα μου ὅτι τελικὰ θὰ βρῶ αὐτὸ πὸν ποθοῦσε ἡ ψυχὴ μου... Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐφθασα σταδιακὰ στὰ ἔσχατα τῆς ἀπογνώσεως...

Ὅμως, ἡ Παναγία μας δὲν με ἄφησε, καὶ γνώρισα ἓναν Μοναχό, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ πὸν ἀναζητοῦσα θὰ μπορούσα νὰ τὸ βρῶ σὲ ἓνα Μοναστήρι στὴν Ἑλλάδα, στὸν Ἅγιον Κυπριανό.

Ὅταν ἐπισκέφθηκα τὸ Μοναστήρι, δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὴν ἐκπληξί μου! Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, κατάλαβα ὅτι αὐτὸ πὸν ἀναζητοῦσα καὶ πὸν ὅλοι μοῦ ἔλεγαν ὅτι δὲν ὑπάρχει σὲ αὐτὸ τὸν κόσμον, εἶναι ἀκόμη πολὺ μικρὸ ἐν σχέσει με αὐτὸ πὸν προσφέρει ὁ Φιλάνθρωπος Κύριος στοὺς πιστοὺς διὰ μέσου τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!...

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κλείσω τὸν λόγο μου, χωρὶς νὰ ἀναφερθῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως τὴν πολυ-αγαπητὴ σύζυγό μου Φωτεινὴ. Αὐτὴ, ὅσα χρόνια εἶναι μαζί μου,

πάντοτε μὲ ὑποστήριζε στὴν ἀναζήτησί μου καὶ ποτὲ δὲν ἔχασε τὴν πίστι της ὅτι ὁ Θεὸς μιὰ ἡμέρα θὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὴν Ἀλήθεια Του. Οἱ γονεῖς της τὴν μεγάλωσαν ὅπως ἤξεραν καλύτερα τὸν Προτεσταντισμὸ. Ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀγάπη ποὺ εἶχε τὸν Θεό, σπούδασε καὶ αὐτὴ Θεολογία, διότι ἐπιθυμοῦσε νὰ διακονήσῃ στὴν ἐκκλησία. Κάποτε, πῆρε ἓνα βιβλίο τοῦ Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς. Μελετώντας αὐτὸν τὸν μεγάλο σύγχρονο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, φωτίσθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν Ὁρθοδοξία, ἂν καὶ οἱ γονεῖς της ἀντιδροῦσαν πάρα πολύ. Ὅμως, αὐτὴ προτίμησε νὰ λυπηθῆ τοὺς γονεῖς της, παρὰ νὰ λυπηθῆ τὸν Θεό· καὶ ἔτσι ἔμεινε σταθερὴ στὴν ἀπόφασί της.

Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους Σας καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω νὰ προσεύχεσθε γιὰ ἐμένα, τὴν Πρεσβυτέρα μου καὶ τὰ παιδιά μας, οὕτως ὥστε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, καὶ διὰ τῶν προσευχῶν τοῦ πνευματικοῦ μου Πατέρα καὶ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς μας, νὰ μᾶς στερεώσῃ στὴν κλήσι μας αὐτὴ μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

Κατακλείων, θὰ ἐπιθυμοῦσα ὡς πρώτη ἱερατικὴ προσευχή μου, νὰ παρακαλέσω τὴν Παναγία μας νὰ κάνῃ τὸ Θαῦμα Της καὶ νὰ δώσῃ τὸν Πατέρα μας τὴν υἰεία του, ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν!

Λόγος Ε΄

Παραινετικὸς εἰς Χειροτονίαν (β΄)

*Τὸ ἄφατο Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας
διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας*

*Ἀγαπητὲ ἀδελφέ μου πατέρα Γεώργιε·
συμπρεσβύτερε καὶ συλλειτουργέ μου·*

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν φιλήματι ἀγίῳ, ἐν φιλήματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης, ἐν φιλήματι χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἐν φιλήματι εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Σωτῆρα καὶ Κύριο καὶ Θεὸν ἡμῶν!

Ἡ ἐπίπονη πορεία Σας πρὸς τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖται ἀπὸ μία σειρὰ θαυμάτων τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυρίου μας, κορυφαία ἔκφρασις τῶν ὁποίων εἶναι ἡ σημερινὴ χειροτονία Σας εἰς Πρεσβύτερον καὶ «*ὑπὴρέτην Χριστοῦ καὶ οἰκονόμον μυστηρίων Θεοῦ*» (πρόβλ. Α΄ Κορινθ. δ΄ 1).

Εἶναι λοιπὸν δικαιολογημένος ὁ πλοῦτος καὶ τὸ πλῆθος τῶν συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα συνεκφράζονται μὲ τὸν πολλὰ ἀσπασμό μου στὸ πρόσωπό Σας καὶ κατ' ἐπέκτασιν στὸ πρόσωπο τῆς ἐναρέτου Πρεσβυτέρας Σας, τῆς ἀγαπητῆς ἐν Χριστῷ Φωτεινῆς, ἡ ὁποία ἦταν ὁ καλὸς καὶ πιστὸς συνοδοιπόρος Σας στὴν πορεία Σας ἀπὸ τὴν σκιά τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης πρὸς τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσιμης Ὁρθοδοξίας μας.

Καὶ εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι ἐκφράζω τὴν στιγμὴ αὐτὴ τὰ αἰσθήματα, τὴν σκέψι καὶ τὴν θέλησι τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, ὁ Ὅποῖος κυριολεκτικὰ Σᾶς «ἐγέννησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου» (πρὸβλ. Α΄ Κορινθ. δ΄ 15).

Προχθές, ἀργὰ τὸ βράδυ, τὸν ἐπισκέφθηκα στὴν κλινὴ τῆς ἀσθενείας· καὶ ἐκεῖ, στὴν ἡσυχία, τὰ συζητήσαμε ὅλα· εἶχαμε χαρὲς πνευματικῆς... Καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου, ὅτι σήμερα, διὰ τῆς ἀναξιότητός μου, Ἐκεῖνος ἐτέλεσε τὴν Χειροτονία Σας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἐπιθυμοῦσε διακαῶς.

Καὶ εἶπαμε καὶ ἄλλα πολλά... Μετὰ ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες θὰ εἶναι πάλι μαζί μας, στὸ Μοναστήρι Του, στὸ Κελλάκι Του, στὴν μητρικὴ ἀγκάλη τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου, ὅπως ἦταν πάντοτε ἡ εὐχή Του καὶ ἡ προσδοκία Του.

* * *

Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ συν-διάκονε καὶ σύν-δουλε πατέρα Γεώργιε·

Τὴν προηγουμένη Κυριακὴ εἶχατε λάβει μέρος στὴν Θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποία ἐχειροτονήθη ὁ ἀγαπητός μας πατέρας Κωνσταντῖνος· τότε, στὴν προσφώνησί μου, εἶχα δώσει ἰδιαίτερη ἔμφασι σὲ δύο μεγάλες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες Σᾶς προτρέπω ταπεινὰ καὶ ἀδελφικὰ νὰ μὴ λησμονῆτε ποτὲ κατὰ τὴν ἄσκησι τῆς οὐρανοδρόμου Διακονίας Σας.

Νὰ μὴ λησμονῆτε ποτέ, ὅτι «τὰ χέρια τοῦ Ἱερέως εἶναι φορεῖς θεϊκῆς Φωτιᾶς» καὶ ὅτι «ἡ Ἀχραντος Θεοτόκος εἶναι “συλλειτουργός” του» (Λόγος Δ΄, 3/16.12.2007).

Σήμερα, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ στρέψω τὴν προσοχή Σας σὲ δύο γεγονό-
τα σύγχρονά μας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι θὰ ἐμβα-
θύνετε, ὅπως βεβαίως καὶ ὄλοι μας, στὸ ἄφατο *Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας*
διὰ τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἦταν ἀνέκαθεν *λειτουργιο-
κεντρική, μυστηριο-κεντρική* ὅλες οἱ δραστηριότητές Της εἶχαν καὶ ἔ-
χουν ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος τὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριον· ἡ ὀριζόντια διάστασί Της
τέμνεται μὲ τὴν *κάθετη διάστασί* Της ἀκριβῶς στὴν Ἁγία Τράπεζα, στὸ
ὑπερφυῆς καὶ καθαρτικὸ καὶ φωτιστικὸ καὶ θεωτικὸ Μυστήριο τῆς Θεί-
ας Εὐχαριστίας· ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκπηγά-
ζουν ἀπὸ τὴν θεοῦδρυτη καὶ θεοπαγῆ αὐτὴ Πηγὴ τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστη-
ρίου.

Ἡ Θεία Λειτουργία ἀνοίγει τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου, προκειμένου
νὰ κοινωνήσωμε μὲ τὶς Ἐκτετασθεὶς Ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ· ἐπίσης ὁμως, ἀ-
νοίγει καὶ τὶς πύλες τοῦ ζοφεροῦ Ἄδου, ὥστε τὸ Ἐκτετασθὲν Φῶς τῆς Ἀ-
ναστάσεως νὰ εἰσδύσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ νικήσῃ τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Θὰ ἀναφέρω καὶ πάλι ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖο εἶχα ἐπικαλεσθῆ πρὸ
μηνὸς περιίπου σὲ ἄλλη συνάφεια, διότι τεκμηριώνει ἀπόλυτα τὴν *μυστη-
ριο-κεντρικότητα* τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

*«Πρὸ ἐτῶν, ἓνας νεαρὸς Ἱερεὺς διηγῆθηκε τὰ ἐξῆς τρομε-
ρά:*

*Ἡ μητέρα μου, ποὺ δὲν ἤθελε ὁ γιὸς τῆς νὰ γίνῃ παπάς,
στὸν τρίτο χρόνο ἀπὸ τὴ χειροτονία μου, πέθανε. Στὸν θάνα-
τό τῆς, ὡς Ἱερεὺς ἐγὼ ὁ γιὸς τῆς, δὲν εἶχα δώσει μεγάλη
σημασία. Ἔκανα ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τίποτα περισσό-
τερο ἀπ' αὐτό.*

*Ἔνα ἀπογευματάκι, πρὸς τὸ σούρουπο, περνοῦσα ἔξω ἀ-
πὸ τὸ Κοιμητήριον. Σκέφθηκα λοιπόν: “Δὲν πάω νὰ τῆς ἀνά-
ψω τὸ καντηλάκι;” Πράγματι τὸ ἀναψα καὶ κάθησα σὲ μιὰ
πέτρα. Δὲν εἶχα μαζί μου ὁμως πετραχῆλι κι ἔτσι δὲν τῆς
διάβασα Τρισάγιον.*

*Σὰν νὰ ξαλίστηκα ὁμως λίγο καὶ ξαφνικὰ νόμισα ὅτι ἄρχι-
σαν νὰ ἀνοίγουν οἱ τάφοι, νὰ σηκώνωνται τὰ νεκρὰ σώματα
τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ φωνάζουν!...*

*– ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ, Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, βοήθεια...,
Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, βοήθεια!... Λειτουργίες, προσευχές,
Μνημόσυνα, Τρισάγια... ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑΑ, χριστιανοί!!!*

Σὲ λίγο τρομαγμένος βλέπω καὶ τὴν μάνα μου:

ΒΟΗΘΕΙΑ, γυιέ μου, μοῦ εἶπε, βοήθεια! Βοήθεια, τώρα πού εἶσαι παπᾶς, βοήθεια γιὰ ὄλους, βοήθεια, βοήθεια!!!...

Καὶ ἔπεσε ἐπάνω μου σπαράζοντας ἀπὸ κραυγὲς ἀπελπισίας, ζητώντας βοήθεια γιὰ τὴν ψυχὴ της.

Τότε συνῆλθα τρομαγμένος... Εἶχε πλέον βραδυάσει... Ἐφυγα τρέχοντας... Σχίσθηκαν καὶ τὰ ράσα μου... Καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα μου ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῖ εἶπα στὴν πρεσβυτέρα μου: “Κοίταξε νὰ δῆς. Γιὰ τρία χρόνια θὰ λειτουργῶ κάθε μέρα, ἀκόμα καὶ τὶς Σαρακοστές, γιὰ τὴ μάνα μου, γιὰ ὄλους τοὺς πεθαμένους, γιὰ ὅσους εἶναι γραμμένοι ἐκεῖ, στὸ Κοιμητήριο, καὶ γιὰ ὅσα ὀνόματα κεκοιμημένων θὰ μοῦ δίνουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα”.

Ἐκανα χίλιες ἑκατὸ Λειτουργίες συνεχῶς, χωρὶς διακοπὴ! Χίλια ἑκατὸ Μνημόσυνα μὲ κόλλυβα, μὲ Τρισάγιο, μὲ ὅ,τι ἔπρεπε κάθε μέρα!

Πολλὲς φορὲς τὶς νύχτες ἔβλεπα τὶς ψυχὲς νὰ μοῦ λένε “εὐχαριστῶ”, ἄλλες γιὰτὶ ξεδίψασαν, ἄλλες γιὰτὶ δροσίστηκαν, ἄλλες γιὰτὶ χόρτασαν, ἄλλες γιὰτὶ ζεστάθηκαν μέσα στὶς παγωνιές! “Εὐχαριστῶ, ζεστάθηκα, παπᾶ μου”, μοῦ ἔλεγαν, “κρύωνα, ζεστάθηκα, σ’ εὐχαριστῶ”. Ἄλλες μὲ εὐχαριστοῦσαν, γιὰτὶ εἶδαν λίγο φῶς καὶ ἄλλες κρατοῦσαν ψωμάκια στὰ χέρια...

Γιὰ σκεφθῆτε... Φωνάζουν οἱ ψυχὲς **ΒΟΗΘΕΙΑ!** Ἡ μάνα μου, ὁ πατέρας μου, ἡ μάνα σου, ὁ πατέρας σου, ὁ ἀδελφός σου, ἡ γιὰγιά σου, ὁ παπποῦς σου..., φωνάζουν **ΒΟΗΘΕΙΑ!** Τί κάνουμε ὅλοι μας γι’ αὐτούς;».*

Ἰπὸ τὸ φῶς ὅλων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔχω ἤδη ἀναφέρει, εἶναι πλέον ἀρκετὰ εὐκολο νὰ κατανοήσωμε τὸ βάθος τῆς ἀπαντήσεως ἐνὸς ὀρθοδόξου Ἱερέως σὲ ἕναν προτεστάντη Πάστορα.

«Κάποτε ἕνας προτεστάντης Πάστορας βροῆκε ἕναν Ρῶσο Ἱερέα, σεβάσιμο καὶ εὐλαβῆ, καὶ τοῦ λέγει:

– Ἐμεῖς κάνουμε φιλανθρωπίες, κάνουμε γηροκομεῖα, κάνουμε ὀρφανοτροφεῖα, αἵθουσες, νοσοκομεῖα, ὀργανώνουμε συναυλίες μὲ πόπ καὶ ρὸκ μουσικὴ καὶ γεμίζουν τὰ στάδια

ἀπὸ νέους. Κάνουμε ἐκδρομές, ὄρειθασίες, τουρισμό... Ἐπεμβαίνουμε ἀκόμα καὶ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου καὶ τῶν ἐθνῶν μας... Εἴμαστε γεμᾶτοι ἀπὸ ζωὴ καὶ δραστηριότητες!... Ἑσεῖς, τί κάνετε;

Θὰ μπορούσε βέβαια καὶ ὁ Ρῶσος Ἱερεὺς νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει φιλανθρωπικὲς καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Βασιλειάδα, μέχρι τὰ τόσα ἔργα πὸν ἐπιτελεῖ κάθε Ἱερὰ Μητρόπολις ἀφανῶς.

Ἄλλὰ δὲν ἀπάντησε ἔτσι! Στὸ “ἔσεῖς τί κάνετε;” ἀπάντησε ἀλλιῶς:

– Ἐμεῖς τί κάνουμε; Ἐμεῖς κάνουμε ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ!... Καὶ ἡ Θεία Λατρεία γεμίζει δωρεάν τὸν Παράδεισο καὶ ἀδειάζει τὴν κόλασι. Αὐτὸ κάνουμε: Θεία Λειτουργία!». **

* * *

Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ συμπρεσβύτερέ μου πατέρα Γεώργιε·

Σᾶς εὐχόμαι ἐγκάρδια νὰ Σᾶς διακατέχη πάντοτε ἡ βαθειὰ συναίσθησις τῆς κεντρικότητος τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας· ὅταν θὰ λειτουργήτε «μετὰ φόβου Θεοῦ, Πίστεως καὶ Ἀγάπης», θὰ εἰσέρχεσθε στὰ ἱερὰ ἄδυτα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας· καὶ τότε, θὰ συνειδητοποιήτε, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, ζώντων καὶ τεθνεώτων, κρέμεται κυριολεκτικὰ στὰ χέρια Σας, στὰ χέρια τῶν Ἱερέων.

Τὸ ἀκόλουθο γεγονός θὰ ἐπισφραγίσῃ τὶς ἀδελφικὲς μου παραινέσεις καὶ θὰ τεκμηριώσῃ τὶς ἐκ πρώτης ὄψεως τολμηρὲς αὐτὲς σκέψεις μου.

«Ἦταν Κυριακὴ. Σ' ἕναν Ναὸ τῆς ἐπαρχίας λειτουργοῦσαν τρεῖς Ἱερεῖς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ἀφοῦ μοιράσθηκε τὸ Ἀντίδωρο, ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔκαμε Κατάλυσι τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, ἔφαγε δηλαδὴ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο μαζί μὲ τὶς μερίδες τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων, καθὼς καὶ τὶς μερίδες πὸν ἀντιπροσώπευαν τὰ ὀνόματα ζώντων καὶ κεκοιμημένων, ὅλα ποτισμένα καὶ ζυμωμένα μὲ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τελειώνοντας, σκούπισε κατάχλωμος μὲ τὸ μᾶκτρο τὸ Ἅγιο Ποτήριον, ἔπλυνε τὰ χέρια του τρέμοντας καὶ σὲ μιὰ κατάστασι ἐκτὸς ἑαυτοῦ ξάπλωσε μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα. Ἐφαίνεται πὼς δὲν ἄντεχε ἄλλο...

“Υστερα από ώρα, πού συνήλθε ο Ίερεύς, τόν ρώτησε ο γιός του:

– Τί έπαθες, πατέρα; τί σοῦ συνέβη;...

Κι εκείνος τοῦ ἀπάντησε:

– Παιδί μου, κατά την Κατάλυσι τοῦ Ἀγίου Ποτηρίου συνέβη μέσα στά στήθη μου, στό βάθος ἐκεῖ τῆς καρδιάς μου, ἓνα συγκλονιστικό γεγονός, σάν νά ἐγένετο ἓνα δικαστήριο, μία δίκη.

– Τί δικαστήριο, πατέρα; ξαναρώτησε ο γιός του.

– Νά, παιδί μου, **οἱ ψυχές τῶν πεθαμένων**, πού μνημονεύσαμε στην Ἀγία Πρόθεσι και κυρίως στην εἰδική Εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς μετὰ τόν Καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, **ἐκλιπαροῦσαν γιά ἔλεος και σωτηρία. Οἱ δέ ψυχές τῶν ζώντων ζητοῦσαν, τρόπον τινά, τήν ἐκπλήρωσι τῶν αἰτημάτων τους.** Αυτό με ἔλειωσε και δέν τὸ ἄντεξα... Γι’ αυτό και ξάπλωσα τελείως ἐξαντλημένος.

Αὐτό εἶπε στό παιδί του. Στόν Πνευματικό του προσωπικά και στην ἐρώτησί του πῶς ἔνοιωθε αὐτό τὸ δικαστήριο, τοῦ ἀπάντησε:

– ἼΗταν φοβερά συγκλονιστικό νά αἰσθάνεσαι και νά βλέπης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι τίς ψυχές τῶν πεθαμένων νά ἀπλώνουν τὰ χέρια τους και νά ἐκλιπαροῦν, φωνάζοντας ἀπεγνωσμένα: **ΕΛΕΟΣ! ΕΛΕΟΣ! ΕΛΕΟΣ!!!...**, ἀλλά και τίς ψυχές τῶν ζώντων με πολὺ πόνο νά παρακαλοῦν γιά τὰ διάφορα αἰτήματά τους. Ἄλλοι γιά θεραπεία και ἀνάρρωσι ἀρρώστων, ἄλλοι γιά τήν λύσι οἰκογενειακῶν δραμάτων, ἄλλοι γιά τὰ ἀπειλούμενα διαζύγια και ὁμόνοια στό σπίτι, ἄλλοι γιά φωτισμό τῶν παιδιῶν τους και ἄλλα πολλὰ αἰτήματα (Διότι, ὅπως γνωρίζουμε, τὰ προβλήματα και τὰ básανα τῶν χριστιανῶν μας εἶναι πολλὰ και ποικίλα. Μόνον ὁ Θεός γνωρίζει τί πόνο και τί λαχτάρα κρύβει τὸ κάθε χαρτάκι με τὰ ὀνόματα).

Ἰπῆρχε ὁμως και μία ἄλλη αἴσθησις... ὅτι ἓνα πλῆθος ἀπό λευκοφορεμένους Ἰερεῖς, κατερχόμενοι ἀπό τόν οὐρανὸ μετὰ τόν Καθαγιασμό στά ἐπίγεια Θυσιαστήρια, τρέχοντας πότε στά μὲν και πότε στά δέ, ἔπαιρναν τὰ διάφορα αἰτήματα και τὰ προσκόμιζαν στό θρόνο τῆς Χάριτος, στό θρόνο τοῦ ἐπου-

**ρανίου Θουσιαστηρίου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

– Καλά, ξαναρώτησε ὁ Πνευματικός, ποῦ ὑπῆρχε ἡ αἴσθη-
σις τοῦ δικαστηρίου;

Καὶ τοῦ ἀπάντησε:

– **Στὴ διάχυτη παρουσία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, πὸν ἄλλοτε ἐ-
ξέφραζε κατὰ κύριον λόγον τὴν ἄπειρη φιλάνθρωπία, ἀγαθό-
τητα καὶ μακροθυμία Του, καὶ ἄλλοτε ἓνα εἶδος λύπης –ἀν-
θρώπινα τὸ λέγω, διότι δὲν μπορῶ μὲ λόγια νὰ τὸ ἀποδώσω-
γὰ τοὺς αἰρετικούς, τοὺς θεομάχους καὶ τοὺς ἀμετανόητους
ἁμαρτωλούς.**

Καὶ τότε μιὰ πηγαία κραυγὴ βγήκε μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα
μου: **“Θεέ μου, ἐλέησε τὸν κόσμο σου καὶ μένα τὸν ἁμαρτω-
λό!...”**. Καὶ ἦταν τόσο ζωντανὴ ἡ αἴσθησις καὶ τὸ βίωμα, ποῦ
μὲ διέλυνε, μὲ ἔλειωσε σὰν κερὶ καὶ ἔπεσα κάτω... Ἄχ, πάτερ
μου! Πῶς θὰ σταθοῦμε ἐμεῖς οἱ ταλαίπωροι κληρικοὶ παντὸς
βαθμοῦ μπροστὰ στὸ φοβερό Του Βῆμα;».*******

* * *

Ἄγαπητέ συν-διάκονε καὶ σύν-δουλε ἐν Χριστῷ πατέρα Γεώργιε

Ἐνεχίσατε νὰ ἀναβαίνετε τὴν θεωτικὴν ἀνάβασίν Σας στὸ Ὅρος
Θαβῶρ, στὸ φωτόλουστον Ὅρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· ἡ ἀνά-
βασί Σας θὰ εἶναι σταυρο-αναστάσιμος, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτήρας
τοῦ Φιλοκαλικοῦ Ἠθους τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

Ἡ χαρμολύπη θὰ Σᾶς ὀδηγῇ στὴν ὄλο καὶ βαθύτερη ἐμπειρικὴ βίωσι
τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μυ-
στηρίου τῆς Θεοτόκου· τὰ τρία αὐτὰ Μυστήρια διακρίνονται ἀχωρίστως
καὶ ἐνώνονται ἀσυγχύτως καὶ βιώνονται συγκλονιστικὰ ἐν τῷ Μυστηρίῳ
τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἄναβαίνετε, λοιπόν, ἀναβαίνετε!..., πατέρα Γεώργιε, ψάλλοντες μυ-
στικῶς: **«Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, Κύριε, τὸ φῶς Σου τὸ ἀδι-
ον· προσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι!»**.

Ἡ Πάναγνος Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ Σᾶς ἐνισχύη στὴν θεωτικὴ αὐτὴ
ἀνάβασί Σας, ὥστε νὰ συν-ανυψώνεται μὲ Σᾶς ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ φω-
τῶνυμος στὴν μυστικὴ ἔνωσί του μὲ τὸ Τρισήλιον Φῶς τῆς Ἁγίας Τριά-
δος.

Ἡ πολυτίμητος εὐχή τοῦ πολυχαρίωτου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ νὰ εἶναι πάντοτε, διὰ τῆς Θεοτόκου, μαζί Σας!

† Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ, 10/23.12.2007
Ἁγίων Μηνᾶ, Ἐρμογένους καὶ Εὐγράφου

† **Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς**
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

* **Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου**, Ἐρμηνεία στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ Πραγματικὰ Γεγονότα καὶ Ἐμπειρίες Ἁγίων Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Πιστῶν, Πειραιᾶς 2003, σελ. 170-171, § 78.

** **Αὐτόθι**, σελ. 181, § 83.

*** **Πρὸς ἀυτόθι**, σελ. 388-389, § 159.